

Sygn. akt IA Ca 916/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Maciej Dobrzyński (spr.)

Sędziowie: SA Przemysław Kurzawa

SO (del.) Joanna Zaporowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Monika Likos

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2013 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w likwidacji

w W.

przeciwko (...) sp. z o.o. w W.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 29 marca 2012 r., sygn. akt I C 28/12

1. oddala apelację;

2. zasądza od (...) sp. z o.o. w likwidacji w W. na rzecz (...) sp. z o.o. w W. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

I ACa 916/12

UZASADNIENIE

(...) sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w W. pozwem z dnia 28 listopada 2011 r. skierowanym przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosła o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego - aktu notarialnego z dnia 12 kwietnia 2005 r. Rep. A nr(...) sporządzonego przed notariuszem P. K., któremu Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie postanowieniem z dnia 17 października 2005 r., sygn. akt XIII GCo 669/05, nadał klauzulę wykonalności w części dotyczącej obowiązku zapłaty przez (...) na rzecz B. kwoty 39.494,55 zł w terminie do 30 kwietnia 2005 r. i kwoty 39.494,55 zł w terminie do 31 maja 2005 r. Strona powodowa wniosła nadto o zasądzenie od strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew z dnia 6 lutego 2012 r. pozwany wniosł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 29 marca 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo oraz zasądził od (...) sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w W. na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd I instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych oraz rozważaniach prawnych:

W dniu 24 stycznia 2003 r. (...) S.A. z siedzibą w W. (dalej jako (...)) zawarła z Zakładami (...) S.A. z siedzibą w W. (dalej jako (...)) umowę sprzedaży-dostawy. W § 10 pkt 10.7 strony umówiły się, że w przypadku nieterminowej zapłaty za dostawy (...) zapłaci (...) karę umowną w wysokości 0,1 % za każdy dzień zwłoki od kwoty zaległości. Z tytułu kar umownych za zwłokę w zapłacie kolejnych faktur (...) wystawiała noty odsetkowe.

W dniu 24 listopada 2003 r. strony ww. umowy oświadczyły, iż na podstawie § 10 pkt 10.7 umowy sprzedaży-dostawy z 24 stycznia 2003 r. wierzyciel uprawniony jest do naliczania odsetek umownych w wysokości 0,01% należności w zapłacie której dłużnik pozostaje w zwłoce, za każdy dzień zwłoki.

W piśmie z dnia 30 czerwca 2004 r., adresowanym do (...), (...) wskazał, że w spisie wierzycieli nie została umieszczona wierzytelność z tytułu kar umownych za zwłokę w zapłacie należności głównej, wobec uznania przez tymczasowego nadzorcę sądowego niedopuszczalności takiego zastrzeżenia umownego.

W dniu 7 lipca 2004 r. Zakłady (...) S.A. z siedzibą w W., (...) sp. z o.o. z siedzibą w M. (dalej jako (...)) zawarły umowę o przejęcie długu, na mocy której (...) przejęła dług w wysokości 168.483,64 zł uznany przez (...). Wierzyciel oświadczył, iż przejęta i uznana wierzytelność oraz wierzytelność w kwocie 411.336,28 zł uznana w postępowaniu XVII GU 76/04 wyczerpują jego wszelkie roszczenia wynikające z umowy z 24 stycznia 2003 r., jak również wszelkie inne roszczenia wobec dłużnika. W § 3 umowy wierzyciel zobowiązał się cofnąć w dniu 7 lipca 2004 r. zarzuty do układu w postępowaniu XVII GU 76/04 i głosować za przyjęciem układu.

W dniu 6 września 2004 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy ogłosił upadłość (...) i zatwierdził układ.

W dniu 12 kwietnia 2005 r. (...) oświadczyła przed notariuszem, że w dniu 7 lipca 2004 r. zawarła ze spółką (...) umowę o przejęciu długu, na dzień 25 marca 2005 r. zobowiązania (...) z tytułu umowy o przejęcie długu wynosiły 125.126,45 zł, z czego odsetki stanowiły kwotę 6.642,80 zł. Mocą porozumienia z dnia 25 marca 2005 r. (...) zobowiązała się do zapłaty na rzecz (...) kwoty zobowiązania w trzech miesięcznych ratach po 39.494,55 zł i w dniu 31 marca 2005 r. dokonała wpłaty pierwszej raty. Co do obowiązku zapłaty kolejnych dwóch rat spółka poddała się egzekucji w trybie art. 777 § 1 pkt 4 k.p.c. wobec (...). Aktowi temu Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy nadał klauzulę wykonalności. Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2006 r. komornik sądowy umorzył postępowanie egzekucyjne wobec jego bezskuteczności.

(...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przejęła w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. spółkę (...).

Opierając się na powyższym stanie faktycznym, ustalonym w oparciu o niekwestionowane przez strony dokumenty, Sąd Okręgowy uznał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd I instancji nie podzielił poglądu strony powodowej co do nieważności zobowiązania, a w konsekwencji jego nieistnienia. Wbrew twierdzeniom pozwu, strony umowy sprzedaży-dostawy dokonały autentycznej wykładni woli stron tej umowy w porozumieniu z dnia 24 listopada 2003 r. Strony oświadczyły w nim, iż na podstawie § 10 pkt 10.7 umowy sprzedaży-dostawy z 24 stycznia 2003 r. wierzyciel uprawniony jest do naliczania odsetek umownych w wysokości 0,01% należności w zapłacie której dłużnik pozostaje w zwłoce, za każdy dzień zwłoki. Takie rozumienie postanowień umowy uwzględniało zgodną wolę stron, ich prawa i obowiązki pozostały niezmienione. Tylko taka wykładnia pozwalała na poszanowanie woli stron i realizację celu, dla którego kwestionowane postanowienie zostało w umowie zamieszczone. Należało nadto mieć na uwadze, że porozumienie z dnia 24 listopada 2003 r. nastąpiło przed powstaniem jakichkolwiek wątpliwości lub przymusów wynikających z przebiegu postępowania upadłościowego. Pierwszym sygnałem o możliwości odmowy uznania wierzytelności w tym postępowaniu było pismo z dnia 30 czerwca 2004 r. Zatem, w dacie zgodnego oświadczenia stron umowy co do rzeczywistej woli w chwili zawierania umowy dostawy, nie istniała jakakolwiek forma nacisku związanego z sytuacją upadłego.

Sąd Okręgowy podkreślił również, że kwestionowane zastrzeżenie umowne miało na celu gwarancję terminowego spełnienia świadczenia. Sąd I instancji uznał, iż umawiające się strony zawarły ważne porozumienie w tym względzie, zgodnie z naturą stosunku zobowiązaniowego i zasadami współżycia społecznego w granicach swobodnego kształtowania treści umowy (art. 353¹ k.c.).

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy uznał, że powód uznał ważny, istniejący dług i w tym zakresie poddał się egzekucji.

Powyższe skutkowało oddaleniem powództwa w całości na podstawie art. 840 § 1 k.p.c. O kosztach procesu Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego złożył powód, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1/ naruszenie przepisów postępowania cywilnego, a mianowicie:

a/ art. 233 § 1 k.p.c. na skutek przekroczenia przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów poprzez:

- przyjęcie, że materiał dowodowy w sprawie wskazuje na to, że strony umowy „sprzedaży-dostawy” z dnia 24 stycznia 2003 r. przejawiały zgodną wolę godząc się na postanowienia § 10 pkt 7 tej umowy, zgodnie z którym (...) zobowiązał się do zapłaty kary umownej w wysokości 0,1 % za nieterminowe płatności za każdy dzień zwłoki, czyli zobowiązał się do zapłaty kary umownej za zwłokę w wykonaniu zobowiązania pieniężnego i co za tym idzie, miałyby to na zasadzie swobody umów dopuszczać możliwość ukształtowania zapisu umownego sprzecznego z treścią przepisów k.c. o karze umownej, pomimo tego, iż wykładnia tegoż postanowienia umownego do takiego wniosku prowadzić nie może

b/ art. 328 § 2 k.p.c. na skutek tego, że:

- Sąd I instancji nie wskazał w uzasadnieniu wyroku okoliczności faktycznych, które miałyby przemawiać za tym, iż strony umowy „sprzedaży-dostawy” z dnia 24 stycznia 2003 r. przejawiały zgodną wolę godząc się na postanowienia § 10 pkt 7 tej umowy
- Sąd I instancji nie przytoczył oraz nie wyjaśnił w uzasadnieniu podstawy prawnej wydanego rozstrzygnięcia, co jest istotne z punktu widzenia przyznania przez Sąd I instancji prymatu dla zasady swobody umów w sytuacji sprzeczności zapisu umownego z treścią przepisów k.c. o karze umownej

c/ art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. w wyniku oddalenia powództwa, podczas gdy powództwo w oparciu o ten przepis było w pełni zasadne, albowiem dłużnik poddał się egzekucji co do zapłaty z uznania długu nieistniejącego, a polskiemu prawu cywilnemu nie jest znane abstrakcyjne uznanie długu,

2/ naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

a/ art. 483 § 1 k.c. w wyniku jego błędnej wykładni, w efekcie przyjęcia przez Sąd I instancji, iż zasada swobody umów dopuszcza możliwość ukształtowania zapisu umownego sprzecznego z treścią przepisów k.c. o karze umownej, co miało miejsce w przypadku umowy „sprzedaży-dostawy” z dnia 24 stycznia 2003 r., w sytuacji gdy postanowienie § 10 pkt 7 tej umowy było nieważnym postanowieniem umownym i tym samym (...) nie przejęła skutecznie długu na podstawie umowy z dnia 7 lipca 2004 r., gdyż dług ten nigdy nie powstał, albowiem akt notarialny z dnia 12 kwietnia 2005 r. samodzielnie nie kreował zobowiązania strony powodowej,

b/ art. 58 § 1 k.c. w wyniku jego niezastosowania, przy jednoczesnym przyjęciu przez Sąd I instancji, iż postanowienie § 10 pkt 7 umowy „sprzedaży-dostawy” z dnia 24 stycznia 2003 r. było ważne i skuteczne, w sytuacji gdy ten zapis

umowy pozostaje sprzeczny z dyspozycją art. 483 § 1 k.c., ponieważ dokonano niedopuszczalnego zastrzeżenia kary umownej wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania pieniężnego,

c/ art. 353¹ k.c. w wyniku niewłaściwego zastosowania poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji, iż swoboda umów odnosi się również do postanowienia § 10 pkt 7 umowy „sprzedaży-dostawy” z dnia 24 stycznia 2003 r., które było sprzeczne z ustawą, tj. z art. 483 § 1 k.c.,

d/ art. 65 § 1 k.c. poprzez jego błędną wykładnię w efekcie przyjęcia przez Sąd I instancji, iż strony umowy „sprzedaży-dostawy” z dnia 24 stycznia 2003 r. mogły przejawiać zgodną wolę godząc się na postanowienia § 10 pkt 7 tej umowy, pomimo tego, iż zgromadzony materiał dowodowy do takiego wniosku nie prowadził,

e/ art. 519 § 1 k.c. w wyniku niewłaściwego zastosowania poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji, iż skutecznym było przejęcie na podstawie umowy z dnia 7 lipca 2004 r. nieważnego zobowiązania umownego, tj. § 10 pkt 7 umowy „sprzedaży-dostawy” z dnia 24 stycznia 2003 r., a w konsekwencji na podstawie aktu notarialnego z dnia 12 kwietnia 2004 r. Rep. A nr(...) przed notariuszem P. K. poddanie się przez powoda rygorowi egzekucji co do obowiązku zapłaty na rzecz pozwanego kwoty 39.494,55 zł w terminie do dnia 30 kwietnia 2005 r. i kwoty 39.494,55 zł w terminie do dnia 31 maja 2005 r., w sytuacji gdy ten akt notarialny samodzielnie nie kreował zobowiązania strony powodowej.

Wskazując na powyższe zarzuty powód wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego aktu notarialnego sporządzonego w dniu 12 kwietnia 2005 r. Rep. A nr (...) przed notariuszem P. K., któremu Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie postanowieniem z dnia 17 października 2005 r., sygn. akt XIII GCo 669/05, nadał klauzulę wykonalności w części, tj. co do obowiązku zapłaty przez(...) na rzecz pozwanego kwoty 39.494,55 zł w terminie do dnia 30 kwietnia 2005 r. i kwoty 39.494,55 zł w terminie do dnia 31 maja 2005 r.;

- zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację z dnia 26 czerwca 2012 r. strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od strony powodowej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

Ustalenia faktyczne Sądu I instancji są prawidłowe i Sąd Apelacyjny podziela je oraz przyjmuje za własne. Sąd Okręgowy również w sposób właściwy zastosował przepisy prawa materialnego do ustalonego stanu faktycznego i prawidłowo rozstrzygnął o żądaniu powoda.

Odnosząc się w pierwszym rzędzie do zarzutów apelacji dotyczących naruszenia prawa procesowego stwierdzić należało, że zarzuty te były bezzasadne.

Strona powodowa zarzuciła Sądowi I instancji naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie, że materiał dowodowy w sprawie wskazywał na to, że strony umowy z dnia 24 stycznia 2003 r. przejawiały zgodną wolę godząc się na postanowienia § 10 pkt 10.7 tej umowy, zgodnie z którym (...) zobowiązał się do zapłaty kary umownej w wysokości 0,1 % za nieterminowe płatności za każdy dzień zwłoki, czyli zobowiązał się do zapłaty kary umownej za zwłokę w wykonaniu zobowiązania pieniężnego i co za tym idzie, miałyby to na zasadzie swobody umów dopuszczać możliwość ukształtowania zapisu umownego sprzecznego z treścią przepisów k.c. o karze umownej, pomimo tego, iż wykładnia tegoż postanowienia umownego do takiego wniosku prowadzić nie mogła.

Abstrahując od tego, czy zarzut powyższy był zasadny, czy też nie, stwierdzić należało, że sam sposób jego sformułowania wykluczał możliwość uznania, że doszło do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Nie ulegała wątpliwości treść § 10 pkt 10.7 umowy z dnia 24 stycznia 2003 r., bowiem wynikała ona z niekwestionowanego co do treści i formy dokumentu. Umowa podpisana została przez dwie strony, jest zatem wyrazem ich zgodnych oświadczeń woli. Inną oczywiście kwestią jest wykładania oświadczeń woli składających się na przedmiotową umowę, jednakże ewentualne uchybienia Sądu Okręgowego w tym zakresie oceniane być powinny w oparciu o materialnoprawny przepis art. 65 k.c., nie zaś w ramach zarzutu przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów.

Nie zasługiwał również na uwzględnienie zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 328 § 2 k.p.c. Uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia spełnia wymagania określone w ww. przepisie, bowiem zawiera wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, ocenę dowodów oraz ocenę prawną, która doprowadziła Sąd Okręgowy do wniosku o bezzasadności powództwa. Zarzut, iż Sąd I instancji nie wskazał w uzasadnieniu wyroku okoliczności faktycznych, które miałyby przemawiać za tym, iż strony umowy z dnia 24 stycznia 2003 r. przejawiały zgodną wolę godząc się na postanowienia § 10 pkt 10.7 tej umowy był nietrafny i nie uwzględniał tej oczywistej - wskazanej już powyżej - okoliczności, że skoro strony zawarły przedmiotową umowę, to zgodziły się na obowiązywanie wszystkich jej postanowień, w tym i wynikającego z § 10 pkt 10.7. Nie był również trafny zarzut nieprzytoczenia oraz niewyjaśnienia przez Sąd I instancji podstawy prawnej wydanego rozstrzygnięcia. Obowiązek wskazania podstawy prawnej wyroku oddalającego powództwo polega na wyjaśnieniu, dlaczego fakty ustalone przez sąd nie uzasadniają uwzględnienia żądania pozwu (np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2007 r., I CSK 17/07, LEX nr 269809). W niniejszej sprawie, Sąd Okręgowy wyjaśnił krótko podstawę oddalenia powództwa i ocena ta - jak już powyżej była o tym mowa - poddawała się kontroli instancyjnej.

Przechodząc do istoty niniejszego sporu zauważyć należało, że zgodnie z treścią art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli przeczy zdarzeniom, na których oparto nadanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście. Z powyższego przepisu wynika, że dłużnik w ramach powództwa opozycyjnego może przeczyć treści tych tytułów egzekucyjnych, których nie chroni prawomocność materialna (*res iudicata*) czy zawisłość sporu (*lis pendens*). Takim tytułem egzekucyjnym jest np. akt notarialny, czy też bankowy tytuł egzekucyjny (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2003 r., III CZP 78/03, Prok. i Pr. 2004, nr 6, poz. 36). Co do zasady zatem powód mógł powołać się na nieistnienie roszczenia objętego oświadczeniem o poddaniu się egzekucji w trybie art. 777 § 1 pkt 4 k.p.c. Istotną kwestią sporną w sprawie było jednak to, czy trafne było stanowisko strony powodowej co do nieważności postanowienia zawartego w § 10 pkt 10.7 umowy z dnia 24 stycznia 2003 r., co skutkowało by uznaniem, że nie mogło ono stanowić podstawy roszczenia objętego oświadczeniem spółki (...) z dnia 12 kwietnia 2005 r. o poddaniu się egzekucji w trybie art. 777 § 1 pkt 4 k.p.c.

Strona powodowa podnosiła, że w § 10 pkt 10.7 umowy z dnia 24 stycznia 2003 r. zastrzeżona została kara umowna, ponieważ jednak odnosiła się ona do niewykonania zobowiązania o charakterze pieniężnym, zastrzeżenie to było nieważne jako naruszające bezwzględnie obowiązujący art. 483 § 1 k.c. W konsekwencji zobowiązanie do zapłaty kary umownej nie powstało i nie mogło dojść do skutecznego przejęcia długu przez powoda. Strona powodowa podkreśliła, że odwołanie się do zgodnej woli stron nie mogło stanowić uzasadnienia dla takiego ukształtowania zapisów umownych, które byłyby sprzeczne z treścią przepisów Kodeksu cywilnego o karze umownej.

Rację ma strona powodowa, że kara umowna może zostać zastrzeżona wyłącznie w odniesieniu do zobowiązania niepieniężnego. Jednoznaczne brzmienie art. 483 § 1 k.c. prowadzi do wniosku, że przepis ten w powyżej określonym zakresie ma charakter *iuris cogentis*, co oznacza nieważność klauzuli zastrzegającej karę umowną przy zobowiązaniu pieniężnym. Jednakże w swoich rozważaniach skarżący pominął okoliczność, że (...) oraz (...) zawarły w dniu 24 listopada 2003 r. porozumienie, w którego § 2 ust. 1 w sposób jednoznaczny wskazały, że § 10 pkt 10.7 umowy z dnia 24 stycznia 2003 r. powinien być rozumiany jako uprawnienie wierzyciela do naliczania odsetek umownych w wysokości 0,1 % należności, w zapłacie której dłużnik pozostaje w zwłoce, za każdy dzień zwłoki. Nic nie stało na przeszkodzie, aby

strony dokonały wykładni swoich oświadczeń woli i w sposób jednoznaczny wskazały jak powinno być interpretowane łączące je postanowienie umowne. Zauważyć należy, że zarówno w judykaturze, jak i w piśmiennictwie, dopuszcza się możliwość odwołania się do mechanizmu tzw. *falsae demonstrationis* i przyjęcia w ten sposób, że stronom umowy, pomimo użycia określenia „kara umowna”, chodziło w rzeczywistości o zastrzeżenie odsetek (np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2003 r., I CK 221/02, LEX nr 496381; J. Jastrzębski, Kara umowna, Oficyna a Wolters Kluwer business 2006, str. 203-204). W niniejszej sprawie w sposób jednoznaczny wykazane zostało, że mimo użycia w § 10 pkt 10.7 umowy z dnia 24 stycznia 2003 r. określenia „kara umowna” kontrahentom chodziło o odsetki za zwłokę w zapłacie należności pieniężnych, bowiem same strony w porozumieniu z dnia 24 listopada 2003 r. zgodnie ustaliły, że tak winno być rozumiane ww. postanowienie umowne. Podkreślić należało, że § 10 pkt 10.7 umowy z dnia 24 stycznia 2003 r. skonstruowany został w taki sposób, że mógł zostać odniesiony do klauzuli odsetkowej, bowiem określono procent (0,1) od kwoty zaległości za każdy dzień zwłoki. Nadto, stosownie do § 2 ust. 2 porozumienia z dnia 24 listopada 2003 r. wysokość należnych (...) odsetek ograniczona została do odsetek ustawowych.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należało, że § 10 pkt 10.7 umowy z dnia 24 stycznia 2003 r. nie zawierał zastrzeżenia kary umownej, ale klauzulę odsetkową. W tej sytuacji przedmiotowy zapis umowny nie mógł zostać uznany za sprzeczny z art. 483 § 1 k.c. i tym samym kreował ważne zobowiązanie po stronie (...) do zapłaty odsetek za zwłokę w spełnieniu świadczeń wynikających z umowy z dnia 24 stycznia 2003 r. Zarzuty apelacji dotyczące naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 65 § 1 k.c., art. 483 § 1 k.c. oraz art. 58 § 1 k.c. nie zasługiwały zatem na uwzględnienie.

Nie był również trafny zarzut naruszenia art. 353¹ k.c. Sąd I instancji trafnie uznał, że zastrzeżenie w umowie odsetek (ostatecznie ustalonych jako odsetki ustawowe) za nieterminowe wywiązanie się przez kontrahenta z obowiązku zapłaty nie pozostawało w sprzeczności ani z właściwością (naturą) umowy z dnia 24 stycznia 2003 r., ani z obowiązującymi przepisami prawa, ani zasadami współżycia społecznego. W rzeczywistości był to przewidziany przez same przepisy prawa sposób zabezpieczenia należytego wywiązania się przez kontrahenta z zobowiązania o charakterze pieniężnym (vide art. 481 k.c.).

Nie zasługiwał na uwzględnienie także zarzut naruszenia art. 519 § 1 k.c., który to zarzut również opierał się na założeniu nieważności postanowienia zawartego w § 10 pkt 10.7 umowy z dnia 24 stycznia 2003 r. Umowa przejęcia długu zawarta w dniu 7 lipca 2004 r. pomiędzy (...), (...) oraz(...) dotyczyła istniejącego długu, który wynikał z ważnej czynności prawej, była zatem umową skuteczną, zawartą zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 519 § 2 k.c. oraz art. 522 k.c. W konsekwencji poddanie się przez powoda egzekucji w trybie art. 777 § 1 pkt 4 k.p.c. na podstawie oświadczenia złożonego w akcie notarialnym Rep. A nr (...)sporządzonym w dniu 12 kwietnia 2005 r. przed notariuszem P. K. dotyczyło ważnego zobowiązania mającego swoją podstawę w § 10 pkt 10.7 umowy z dnia 24 stycznia 2003 r. Zatem, również zarzut naruszenia art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. był bezzasadny.

Mając powyższe na względzie, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powoda jako bezzasadną.

O kosztach postępowania odwoławczego, mając na względzie okoliczność, że powód przegrał sprawę w całości, orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz na podstawie § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).